

דברי הכפר

גיליון מס. 2722 * כ"ו אייר תשפ"ב * 27 במאי 2022

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

55 ע'י'ס

לחממת הע'י'ס. 5.6.1967

כתבה: רחל גינת

במלחמת ששת הימים הייתי בת 15. כמו כל נערי כיתת "עשור" הוטל עלי להיות קשרית, והתמזל מזלי להיות משובצת בעמדה הצופה לצפון מזרח, באזור בו נמצא כיום המצפור של פארק זיו.

לאחר ימי המתיחות שעברו על הארץ, בהם לא למדנו ועזרנו להתכונן למלחמה, פרצה המלחמה פתאום במבצע של חיל האוויר, שהשמיד את רוב חיילות האוויר של אויבנו. הימים הראשונים עברו עלינו בתעלות הקשר, חבושים כפל"דים, וסה"כ מרוצים הן מתחושת ההיסטוריה המתרחשת מול עינינו, והן מכך שביה"ס נסגר עקב המצב... עד היום הרגשנו ש"פספסנו את הרכבת", וחוויות מלחמת השחרור והקמת המדינה היו רק סיפורים עבורנו.

היינו צמודים, כמו כולם, לרדיו טרנזיסטור רועש, וממנו שאבנו מידע על המתרחש בחזית הדרום וירושלים. עם הגיע הידיעה ש"הר הבית בידינו" נדהמתי מתגובת החברים המבוגרים. כולנו חילוניים, וכבוגרת הלינה המשותפת הכרתי את הגברים הללו רק באופן שטחי, כאנשים ענייניים, יבשים, וממוקדים בעבודתם. והנה – צעקות שמחה, שתיית לחיים, ואפילו – הייתכן? – דמעות של התרגשות, שירים בעברית, אנגלית ואידיש, ו"שהחיינו".

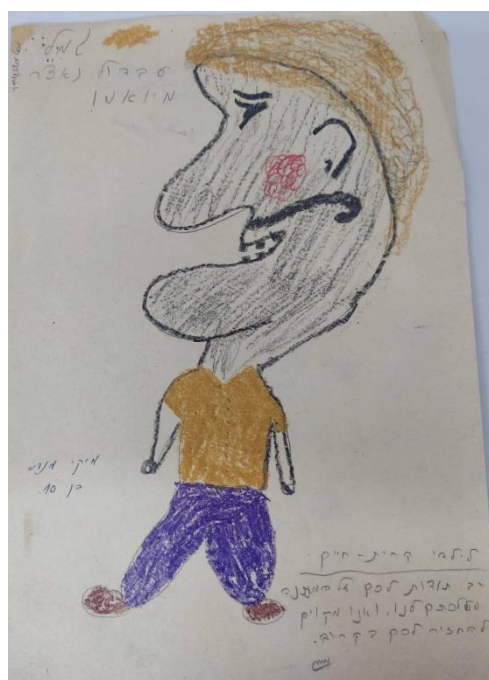
ב-10.6.1967 - כאשר הוחלט לכבוש גם את רמת הגולן, הסתבר שזכינו במקומות הכי טובים באולם. ממש לנגד עינינו הפציצו מטוסי חיל האוויר שלנו את הבונקרים הסוריים ברמה, גל אחרי גל. ואז החלו הטנקים לעלות, לאט וקושי, על ההרים ממזרח. פטריות עשן ופגזים בכל מקום. גם הקבוץ והמטעים ספגו לא מעט פגזים מהתותחים הסוריים.

בשעות אחה"צ ראינו מטוס שלנו נפגע. עשן שחור הסתלסל ממנו, והוא החל ליפול. החברים המבוגרים בעמדה החלו לצעוק ולקלל במגוון שפות, קללות כמוהן לא שמעתי עד אותו יום. לפתע ראינו שנפתח מצנח, והטייס תלוי באוויר, ממש כמטרה במטווח, כשסביבו שורקים ונותבים הכדורים של הסורים. המתח היה עצום. קשה היה להאמין שזו מציאות, מציאות איומה, ולא קטע מסרט. הסיכוי שהוא לא ייפגע נראה לנו אפסי. זו אולי קלישאה, אך באמת כל שנייה נראתה לנו כנצח. הרוח נשבה לכיוון מזרח, וראינו שהטיס אווז במיתרי המצנח ומנסה למשוך מערבה, כדי שייפול בצד המערבי של הירדן, הצד שלנו. הכדורים סביבו לא פסקו לרגע, בעוד הוא יורד באיטיות מייסרת, ונעלם מעינינו בתוך הערוץ של הירדן.

בהמשך נודע לנו, בנשימה אדירה של רווחה, שהטיס אכן הצליח לנחות בגדה המערבית של הירדן, והסתתר בסבך עד שחולץ.

לימים הוא בא לפגישה במועדון הקבוץ, וסיפר על חוויותיו ומחשבותיו בזמן צניחת החירום. כנערה, התרשמתי מאד מקור רוחו וגבורתו. הוא סיפר שבעודו צונח, הוא שלף נשק אישי וירה לכיוון היורים עליו, אך הזכיר לעצמו לשמור כדור אחרון עבור עצמו, בהחלטה נחושה לא ליפול בשבי הסורי. ידענו כבר מה עולה בגורלם של הנופלים בשבי.

במשך ימי הלחימה בצפון,
קבלו ילדי הקיבוץ חבילות עידוד
מילדי קריית-חיים.

ילדי הקיבוץ ענו להם במכתבים
ובציורים. ראו ציור שצייר
מיקי (מנג'י) קורן, בן העשר.

"גמל עבדול נאצר מיואש!"

מזל טוב

לתם גרשמן ודור מעין לנישואיהם
שפע ברכות לעירית ומשה גרשמן,
שפע ברכות לנעה ואפרים מעין
רוב נחת לכל המשפחה המורחבת.

מזל טוב

לדינה ראובינוב ומתן קלרמן לנישואיהם.
שפע ברכות לריטה ומשפחת ראובינוב.
שפע ברכות למשפחת קלרמן
רוב נחת לכל המשפחה המורחבת.

ארווין

סיימת פרק גדול בחיך
ועכשיו חיים אחרים לפניך.
עכשיו יהיה לך זמן לעשות לביתך,
לתת שלוה וחופש גדול לנשמתך,
להקדיש את הזמן למנוחה ובילויים
לשתות קפה עם חברים בימים
החופשיים,
להתמסר לדברים שאתה אוהב לעשות.

ברוך הבא לחיים הטובים
שהיו לך הכי מהנים ויפים, בבריאות
טובה וחיוך על הפנים.

תודה והערכה רבה לך ארווין,
על שירות נאמן ואדיב, של הרבה שנים,
עוד מימי המרכולית של פעם ושל עד היום.

פרצת תודה והערכה
אזכור לך עם
חיוך וזכרה שחמה

על דא ועל הא / חעט: תמר וולכין

● חג המשק תשפ"ב:

ההכנות לחג המשק ה-74 בעיצומן. התאריך: 15-16 ביולי. לצערי, המעורבות שלי בהכנות היא מצומצמת מאד, אבל בתחושה שלי, זה עומד להיות חג שמח וראוי, כמסורת כפר הנשיא.

● חג המשק תשפ"ג:

זה הזמן להתחיל לחשוב גם על חג המשק של שנת תשפ"ג, השנה השבעים וחמש של כפר הנשיא. זה לא מספר עגול, רק חצי עגול, זה לא יובל, רק יובל וחצי, אבל זאת סיבה למסיבה מיוחדת.

● SAVE THE DATE:

מה שחשוב לעשות כרגע, זה לקבוע תאריך לחגיגה הזאת, על מנת שכל תפוצותינו ירשמו אותו ביומן, ויכוונו את ביקוריהם בארץ ובקיבוץ, למועד זה.

לקחי הקורונה למדו אותנו להיות צנועים יותר בתכנונים שלנו (האדם מתכנן והאלוהים צוחק), ובכל זאת עדיף לתכנן, ואחר כך לשנות מאשר לא לתכנן. אני מציעה לקבוע את הסופ"ש של 14-15 ביולי 2023 כמועד לחג המשק הבא. מה דעתכם?

● שכונת הקרוונים

הנה מה נעים ומה נחמד לראות את שכונת הקרוונים הצבעונית מאוכלסת מחדש. מעבר לאיחולים לדיירים שייצרו שם מחדש את האווירה הצעירה, אשר אפיינה את השכונה, הייתי מציעה לשתול שיחים שיכסו את דודי החשמל ואת המזגנים, אשר נוספו ברגע האחרון ופגמו ביופי של השכונה.

● גינת השומר החדש

כרגע, המראה הוא של איזה פרוייקט בחלל החיצון, או במפעלי ים המלח. כיסוי של פלסטיק שחור על כל השטח. אבל, הי! איזה רעיון מעניין ל"בשל" את היבול, ובכך לחסל אותה, לטובת הגידולים של השנה הבאה. הקוראים שלי יודעים שאני אוהבת את השומר החדש, למרות מה שכתבו עליו בעיתון הארץ, ואחד הדברים שאני אוהבת לגביהם הוא, שהם לומדים חקלאות ומיישמים את הלימוד אצלנו. אני גם אוהבת את החסות שגדלות בגינה.

• חליל הקסם בגליל

את האופרה חליל הקסם ראיתי לפני 40 שנה בבית האופרה בקובנט גרדן בלונדון. הייתה זאת הופעה מיוחדת לכבוד יום ההולדת של המלכה האם. איך הצלחתי? פשוט: קניתי כרטיס. איך היה? נורא ארוך, ונאלצתי לעזוב באמצע כדי לשחרר את השמרטפית.

אחר כך ראיתי את הסרט של אינגמר ברגמן. הפירוש שנתן ברגמן לאופרה הוא יצירה אמנותית בפני עצמה. ראיתי את הסרט לפחות פעמיים! הסרט נמצא ביוטיוב, ואני ממליצה לכם לראותו אותו, אפילו בלי תוספת ההרצאה של מקס מדר, שגם היא יצירה בפני עצמה.

השבוע ראיתי גירסא קצת מקוצרת, ומתורגמת לעברית, באולם בית העם בכפר בלום. העלאת האופרה הפעם, הייתה פרי יזמתו של שר התרבות חיליק טרופר (שגם עוד קודם, הייתי בעדו). היזמה משלבת את בית האופרה הישראלית (זמרים, בימוי, תלבושות ועוד) יחד עם כישרונות מקומיים: הבנות של בית הספר למחול של מרכז קלור, מקהלת הגליל העליון (כולל נציגינו שרה דבולט ופול גלוק), תזמורת הביג-בנד של ראש פינה, וזמרות צעירות מן האזור. בהופעה שנכחתי בה היו בקהל תלמידי בתי ספר יסודיים באזור והזקנים של ותיקי הגליל. גם הזקנים וגם הילדים נהנו והתנהגו למופת.

מה אומר לכם? זאת הייתה חוויה נפלאה, נהניתי אפילו יותר מההופעה ההיא בקובנט גרדן. ותודה לעמותת ותיקי הגליל על המאמץ ועל ההסעות.

מי ייתן ותרבינה יוזמות כאלה.

שבת שלום תמר וולפין

יום ירושליים

יום שמח

לורנס מרקוסון | מרקי | צייר

מרקי | סיכום | רטרומפקטיבה
 פתיחה שבת 28.5.22
 בשעה 11:00 בלב הקיבוץ

הציבור מוזמן

פיסול
 בחוטי
 ברזל

שרה
 מרקוסון

ועדת קליטה

אשנב לחיינו – ילדים זה שמחה – חינוך

נורית אורן

אין מערכת החינוך של היום דומה לזו של לפני 70 שנה. כולם יודעים, שפעם ישנו כל הילדים בלינה משותפת וכל חייהם, פרט לארבע שעות ביום, בילו יחדיו בבתי הילדים, נתונים להשגחתם של המטפלות והמורים. האמונה בחינוך המשותף הינחתה את חברינו להקים מסגרות חינוכיות כמו בית תינוקות (מגיל יום), פעוטונים, גנים ובית ספר מקומי.

הילדים היו תמיד בבת עינו של הקיבוץ והנכס החשוב ביותר שלו. בתי הילדים עמדו במרכז היישוב, הצוות החינוכי קיבל הכשרה מתאימה, שומרת לילה הופקדה על התינוקות בלילה, גן שקד היה מבנה הבטון הראשון, ובין שני הגנים נבנה גן שעשועים – הוא "גן אסתר", העומד על תילו עד היום. המזון שבושל במיוחד, היה המשובח ביותר. הילדים נהנו מטבחיות מיוחדות שנקראו בכפר הנשיא: "מבשלת ילדים" ו"מבשלת תינוקות". וזכורה לנו בחיור ההודעה המפורסמת על לוח המודעות: "זה תינוקות מאקרי".

הדאגה לילדים לא היתה הסיבה היחידה ללינה המשותפת. הם "הפריעו" לחיי החברה והתרבות של המבוגרים. איך יתרמו החברים את חלקם לוועדות, איך ישתתפו באסיפות, ואיך ירקדו בחתונות, אם עליהם לשמור על ילדיהם בבית? זו הסיבה שילדינו לא הורשו לבוא לחתונות ולא להשתתף בליל הסדר בחדר האוכל עד גיל 6 ו"זכו" לסדרים מותאמים ומושקעים בגנים.

שאלות קשות בדבר הדרך החינוכית הנכונה העסיקו את החברים במשך כל שנות קיומו של הקיבוץ. מהי מטפלת טובה? מה התכנים שרצוי ללמד בביה"ס? איך לחגוג בר מצווה? איך להתמודד עם גיל ההתבגרות? מי יעבוד בפעוטונים? מי ידריך את בני הנעורים? ומעל הכול – על מי האחריות לחנך – על ההורים או על המחנכים?

השינוי הראשון שנעשה בתחום היה מבחינת מהפכה של ממש - מעבר ללינה משפחתית. כפר הנשיא היה הקיבוץ הראשון או השני בארץ שהעביר את הילדים לשינה בבית, אחרי דיונים ארוכים ורוויי אמוציות. היה זה ב- 1964, בעוד הקיבוץ האחרון ש'נפל אצלו הגרוש' היה ברעם – 30 שנה מאוחר יותר.

שינוי משמעותי נוסף היה העברת ביה"ס היסודי המקומי לבית ספר אזורי באיילת השחר ב- 1988. גם זו היתה מעין רעידת אדמה. כיצד ייסעו ילדינו הרכים מידי יום רבע שעה באוטובוס הלך וחזור, ילמדו אותם מורים לא משלנו וישבו בכיתות מאוכלסות של 30 ילדים? ובכלל, איך ייראו חיי הקהילה ללא הלב הפועם ורעש התלמידים במרכז הקיבוץ?

ילדי ביה"ס המקומי אוכלים ארוחת בוקר עם המורה יהודית זיסמן

הרבה יותר מאוחר, ורק מסיבות כלכליות, נפתחו הפעוטונים שלנו לילדים שהגיעו מבחוץ. אלה קיבלו את התואר המכובד "ילדים יקרים". הפעוטנים המקומיים היו אמנם יקרים לליבנו, אבל האחרים גם הכניסו כסף.

למרות השינויים הרבים שעברנו בתחום החינוך, אנו מנסים בכל דרך לשמור על מערכת חינוך טובה גם היום, הן בגיל הרך והן בחינוך הבלתי פורמלי ומשקיעים בכך לא מעט כספי קהילה.

מערכת הגיל הרך - מיועדת לילדים עד גיל שש. הצוותים העוסקים בחינוך, מקצועיים ומנוסים והוכשרו לעבוד עפ"י תוכנית חינוכית המתאימה

לצורכי התפתחות הילדים בגילאים השונים. אנו מאמינים בחינוך בקבוצות קטנות אשר מעניקות יחס ומענה אישי לכל ילד.

בתי הילדים והגנים פתוחים כל השנה מהשעה 07:00 בבוקר ועד 16:00 אחה"צ, באישור ובפיקוח של משרד החינוך ומשרד העבודה והרווחה. התינוקיה, הפעוטונים והגנים ממוקמים עדיין במרכז הקיבוץ סביב "גן אסתר". כל בית מצויד באביזרים תואמים וחצר חיצונית.

ביה"ס היסודי "מבוא הגליל" – נמצא בקיבוץ אילת השחר, מרחק 15 דקות נסיעה. בביה"ס שותפים 7 קיבוצים ומופעל בו יום חינוך ארוך. ביה"ס מצטיין בפעולות תרבות ומוסיקה – "בי"ס מנגן", וזכה בהצטיינות מטעם משרד החינוך. ילדי ביה"ס המקומי מחולקים לשתי קבוצות גיל שנקראות תלתונים ונהנים ממסגרות בלתי פורמליות אחרי שעות הלימודים ובכל החופשים.

ביה"ס התיכון "עמק החולה" – נמצא בקיבוץ כפר בלום, מרחק 30 דקות נסיעה. זהו בי"ס אינטגרטיבי של ילדי קיבוצים ומושבים של הגליל העליון, ומקיים מגמות רבות ומגוונות, כולל תיאטרון ומוסיקה. ההסעות באוטובוסים, באחריות המועצה האזורית גליל עליון. כמו כן יש בתי ספר נוספים בגליל וחלק מן התלמידים לומדים בהם. לנערים יש מדריכים, ולבני המצווה יש פעילות מתמשכת לאורך כל השנה. מרחוק מלווים את הצוותים החינוכיים אנשי מחלקת החינוך של המועצה האזורית, מייעצים להם ותומכים בהם.

יצחק בן אהרון

1. לפני 16 שנים בדיוק, ב-19 במאי 2006, שהינו מעין ואני בחופשה בהוואי. נמרוד למד אז באוניברסיטת הוואי ואנחנו קפצנו לבקרו במקום המופלא הזה. ישבתי עם מעין וביחד אכלנו בנחת ארוחת-ערב טובה של חופש במלון ההוואי המפנק, הרחק מארץ הפיגועים והמחסומים, כאשר הבחנתי לפתע ביצחק בן-אהרון חוצה את האולם בצעדים תקיפים ונעלם לו לעבר הלובי.

2. קצת התפלאתי לראות אותו כך פתאום בערב בהוואי, כאשר אני יודע שהוא חולה ונמצא כעת על ערש-דווי בקיבוצו גבעת חיים מאוחד והלכתי לישון מוטרד מאוד.

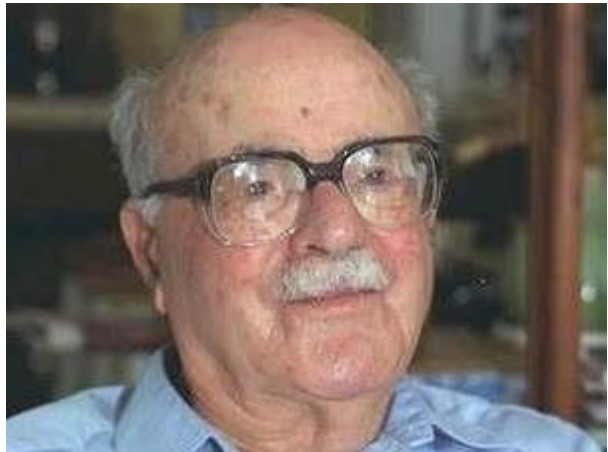
3. למחרת בבוקר נכנסתי ל ynet - (כמו כל ישראלי מטומטם הנמצא בחופשה רחוק מהארץ ואיננו יכול להיגמל מהחדשות הרעות בדרך כלל), ומצאתי שם כבר את הידיעה המבשרת בצער קצר ויבש על מותו של יצחק בן-אהרון. היום מלאו 16 שנים למותו (שבשבילי יהיה תמיד בטרם עת), וכמעט ולא עובר יום שאיני נזכר בו באיזשהו אופן.

5. היה בינינו איזשהו סוג של קשר. נפגשנו פה ושם בחוגי דיון בוועידות של הקיבוץ המאוחד ובסמינרים באפעל. ופעם בזמן מלחמת לבנון הראשונה כשקראתי דברים באיזו הפגנה נרגשת של חיילים ליד הגבול הצפוני, הוא ניגש אלי פתאום לאחר שהתפזרו כולם ואמר לי "תשלח את הדברים לחנה זמר ב'דבר' אני אדאג שהיא תפרסם אותם". ובאמת חנה העורכת המיתולוגית של עיתון 'דבר' פירסמה את הדברים בעיתון. יצחק בן אהרון היה אדם מרשים, יפה ומלא כריזמה. ומתי שהוא במשך החיים גם מצאתי את עצמי נמצא בינו לבין בנו יריב בן אהרון שהיה חבר קרוב מאוד. ושהיה כיף גדול ללמוד איתו ולפעמים גם לריב איתו.

4. על פני מחצית המאה האחרונה של חייו, כמו צדק פואטי וכמו צחוקו מפיל המורא של נביא זועם, עוד מהדהדים בינינו צודקים ונכונים הדברים שכתב בעיתון "למרחב" ללא לאות, מיד לאחר "מלחמת ששת הימים", ובהם דחק במדינת ישראל לקום ולפנות את השטחים הכבושים מהר, מהר בטרם יהיה

מאוחר מדי. כמה יהירים וטיפשים היינו. לא הקשבנו לו אז ועד היום אנו ממשיכים לשלם את מחיר כסילותנו.

5. כי כאלה תמיד היו דברי נביאים, שהם מתמלאים תמיד ושבים וחובטים בנו ללא רחם ושבים ותובעים מאיתנו לשלם עד תום את מלוא מחירה של יוהרת האדם.

משוררת נפלאה

1. ציליה דראפקין נולדה בשלהי המאה התשע עשרה ומתה באמצע המאה העשרים. היא פגשה את אורי גנסין בקיבוץ והוא שכנע אותה להתחיל לכתוב שירה ברוסית.

2. באותה תקופה כתבה את שירה "והיה כי ישוב מנודו ובא אל ארצי". אורי גנסין תרגם ועיבד את השיר לעברית ופרסם אותו בלא ידיעתה בסיפורו "אצל" והפך לנכס צאן ברזל של הספרות העברית. זה לא היה נדיר בתקופה ההיא שמשוררים גברים חמסו את שירתן של הנשים ופרסמו אותה תחת שמם.

3. השירה שציליה כותבת היא אקספרסיבית ולעיתים פרועה, אך תמיד מפתיעה בכנות ובישירות שלה. היא כל כך הקדימה את זמנה עד שזה ממש כואב ששמה איננו הולך היום לפניה, וששירתה היא נחלת מעטים בלבד.

4. מעת לעת אני שב אל שירה זה של ציליה דראפקין כנווד צמא במדבר המוצא פתאום באר מים חיים. את השיר היא כתבה בתחילת המאה הקודמת. והוא כל כך מקדים את זמנו בהתייחסות אל השליטה הפטריארכלית של הגבר על האישה והרצון להשתחרר מהכבלים החברתיים שכובלים את האישה

מתחת לגבר. זהו שיר כה שונה ובלתי צפוי, עד שכאשר אני בא אל סופו אני תמיד פוגש בו כאילו אני קורא אותו בפעם הראשונה ונשימתי נעתקת.

5. עוד לא ראיתי אותך | ציליה דראפקין

עוד לא ראיתי אותך
בשנתך,
והייתי רוצה לראות
איך אתה ישן,
כשאתה מאבד את השלטון
עליך, עלי.
הייתי רוצה לראות אותך
חסר-אונים, חלש, אדם,
הייתי רוצה לראות אותך בעיניים
עצומות, נטול-נשימה,
הייתי רוצה לראות אותך
מת.

תרגום מיידיש: ה. בנימין

פינת הקריקטורה השבועית:

1. יאי'י קוסאמה היא אמנית ילידת יפן מפורסמת, נולדה בשנת 1929. נציגה בולטת בתנועת האוונגרד באמנות העכשווית. עבודותיה מגוונות ומתפרשות על תחומים שונים של אמנות כגון ציור, קולאז'ים, פיסול ומיצגים שמשלבים תנועה ומדיה ויזואלית יחדיו. היא השפיעה על יצירתם של אמנים אמריקאים ידועים כמו אנדי וורהול וקלאס אולדנבורג. החודש ננעלה תערוכה רטרופקטיבית שלה במוזיאון תל אביב, שהוצגה במשך כחצי שנה וזכתה לאלפי מבקרים שבאו לראות את הפלא המנוקד.

2. בקריקטורה, יאי'י קוסאמה קובלת על כך שמישהו לקח לה נקודה אדומה מהתערוכה במוזיאון תל אביב...

נעים להכיר / יובל עזריה

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה

היא

להכיר את כל חברי הקהילה

והשבוע: **ארווין קנטור**

גר בשכונת "ארבעת המינים"

פעם שכונת הרכבת

איך הגעתי לקיבוץ?

נולדתי וגדלתי בדרום אפריקה ביוהנסבורג. בשנים אלו שלט בדרום אפריקה שלטון האפרטהייד אבל כילד לא הבנתי את משמעות הדבר וגדלנו למציאות כאילו כך נוהג העולם.

בית הורי היה בית ציוני מאוד, דיברנו הרבה על המתרחש בארץ והרגשתי שיש דאגה אמיתית. הייתי חבר בתנועת הנוער בית"ר לא כ"כ בגלל האידיאולוגיה אלא כי זו היתה מסגרת ציונית. אנחנו 5 אחים, בנים, ושניים כבר היו לפני בישראל: אחד עלה לארץ ב-1963 והשני התנדב לשנה בגדות ב-1967. לכפר הנשיא הגעתי כאולפניסט ב-1974. בהסעה לפה כבר פגשתי את נתן ברק וביחד הגענו לאולפן. את הרעיון האידיאולוגי של קיבוץ הכרתי עוד מהשיחות בבית וידעתי שאני רוצה לנסות לחיות כך ואחרי האולפן נשארתי תחת הכותרת של "אורח-עובד" או מתנדב. למרות שהייתי כבר בן 22 רציתי מאוד להתגייס והתחלתי את השירות במסלול של חטיבת הנח"ל. צה"ל היה אז אחרי מלחמת יום הכיפורים הקשה והיו חסרים המון טנקיסטים ולכן שלחו אותנו להסבה לשריון שזה משהו שלא חשבתי או דמיינתי כשהתגייסתי לנח"ל שאמצע את עצמי בטנק. קיבלתי תפקיד של טען-קשר ועשינו מסלול שריון ואחרי הצמ"פ

(אימון צוות-מחלקה-פלוגה) ירדנו לסיני לשמונה חודשי קו סמוך לתעלת סואץ באום מחצ'ה. בתקופה הזו לא הייתי חוזר הרבה לקיבוץ והייתי פה כחייל בודד מאומץ.

אחרי סיום השירות הגשתי מועמדות וכעבור שנת מועמדות שהיתה נהוגה אז התקבלתי כחבר בקיבוץ.

כשעזבתי את דרום אפריקה הקהילה היהודית מנתה בערך 300 אלף איש והיום חיים שם רק 40 אלף מתוכם 2 אחים שלי. בגלל המצב הכלכלי הגרוע והערך הנמוך של המטבע למעשה מאוד קשה לעזוב היום.

מה אני עושה בחיים?

ממש בימים האלו אני יוצא לפנסיה. אני לא מאמין אבל כבר הגעתי לגיל 70 למרות שאני ממש לא מרגיש ככה.

כולם מכירים אותי מהמרכולית. אני עובד מקום כבר 26 שנים. בהתחלה זו היתה מרכולית של הקיבוץ ועבדתי בה 12 וחצי שנים עד שהפכה לאלונית של היום ונשארתי לעוד 13 וחצי שנים. במשך התקופה עשיתי למעשה את כל התפקידים ובמשך זמן ארוך הייתי אחראי כמעט לבד על המון תחומים משלב ההזמנות עפ"י הצורך דרך קבלת הסחורה, מיון ומידוף, הכנסת פריטים למחשב ועוד. בשנים האחרונות כבר הרגשתי שאני מתחיל להתעייף מלהרים כל יום ארגזים ששוקלים לפעמים 25 ק"ג. צביה המנהלת ניסתה להקל עלי ולפני שנה כשרציתי לעזוב אפילו הצמידה לי עוזר אבל זה לא כ"כ התאים לי כי כשאני רואה עבודה אני עושה אותה ולא חושב להתחיל להגיד למישהו מה לעשות. בכל מקרה בפסח האחרון כבר החלטתי לסיים כי זו תקופה מאוד קשה באלונית והחלטתי על מועד סיום.

המרכולית היתה חלק משמעותי וארוך בחיי אבל גם לפני כן עבדתי בעוד ענפים בקיבוץ. כבר בתקופת האולפן היינו בתקופת חצי/חצי שזה אומר חצי זמן

לימודים וחצי עובדים. העבודה הראשונה שלי היתה במפעל בחדר עיבוד ואח"כ עבדתי עם בני מרקס בהרכבת ברזים.

בהמשך בוב ויניו התחיל לעבוד ביציקות האלומיניום והתחיל לגייס הרבה עובדים. חוץ ממני הצטרפו גם נתן ברק, דייב, רותי עמית ועוד. אני עבדתי בניקוי עדין ובמשך 8 שנים שייפתי חלקים שונים עד שנמאס לי ורציתי שינוי.

עברתי לעבוד במכון תערובת אצל מיירון שוורץ וכשהוא נפטר בפתאומיות המשכתי לבד במכון עד שהוא נסגר ואז הציעו לי לעבוד במכולית. הפרישה היא ממש בעוד מספר ימים ואני כבר מחכה לה. יש לי תוכניות לעבודה בבית, לטפל בגינה, לקרוא, להיות עם אשתי. בעבר הייתי רוכב הרבה על אופניים ואולי אחזור גם לזה.

קרובי משפחה בקיבוץ:

אני גר עם בת הזוג שלי חנה שגם היא בגמלאות ואיתנו חי שי, הנכד שלה אותו אנחנו מגדלים כבן.

גם איריס הנכדה שלה היא כמו בת עבורנו והיא גרה בכורזים עם בן זוגה.

כמה מילים על הקיבוץ:

כשהגעתי לכאן ריימונד ושוש סלומון אימצו אותי ונתנו לי מייד הרגשה של בית וזה הכניס אותי לאווירה הקיבוצית. זה הבית שלי.

הייתי מהמתנגדים להפרטה בעיקר מחשש לחיי הקהילה, אבל השלמתי עם המצב ואני מרוצה. אני יודע שבכפר הנשיא לא נהיה עשירים וגם אם ימצאו פה נפט נפספס את ההזדמנות להתעשר. היום כשאני רואה את המצב אחרי ההפרטה אני מאוד מרוצה, אני מאוד מחובר ורואה בכל מקום עזרה הדדית אולי אפילו יותר מבעבר.

משהו שאני רוצה לספר:

בדרום אפריקה אחרי שסיימתי לימודים חבר הציע לי לבוא לעבוד איתו בבתי זיקוק לזהב, למרות שלא הכרתי את התחום בכלל. עבדתי במפעל מרכזי שדרכו עבר למעשה כל הזהב מהמכרות ושם ביצעו את תהליך הטיהור שלו. הזהב היה מגיע מהמכרות בבלוקים גדולים לפעמים של מאות ק"ג ובמפעל היו מתיכים אותו ויוצקים לאינגוטים של 20 ק"ג.

במשך 4 שנים עבדתי במפעל במעבדה כימית. הזהב היה מגיע מהמכרות ברמה "נמוכה" של 70% עד 90% זהב טהור. התפקיד שלנו במעבדה היתה לקחת מכל אצווה שמגיעה חתיכה קטנה, לבדוק את אחוז הזהב שלה ובהתאם להנחות את המפעל איזה תהליך זיקוק הזהב צריך לעבור. אחרי התהליך הזה הזהב היה מגיע לרמה של 99.6% ולמרות שזה נשמע גבוה זה לא מספיק, זהב כזה מגיע בכמויות גדולות כעתודה כלכלית לכספות של מדינות אבל כדי לייצר זהב K18 או יותר הזהב חייב להיות טהור למידה של 99.89% לפחות. בתהליכים נוספים היינו מצליחים להביא חלק מהזהב לרמה הזו ואפילו לרמה של 99.99% אחוז לפעמים.

תודה רבה ארווין, נעים להכיר ובהצלחה !

ירושליים מרכז העולם

27.5	גבי טנא
28.5	אסף מסר
29.5	אביגיל בכר
30.5	רונית הרמץ
	ג'איה (יעל) אלף
31.5	עודד פלד
	זינה קציר-ליבשיץ
	אביב רוזנקרנץ
1.6	לן ויינטראוב
2.6	ליאת חן
	יהלי טיקוצ'ינסקי

אתר כתובות כפר הנשיא

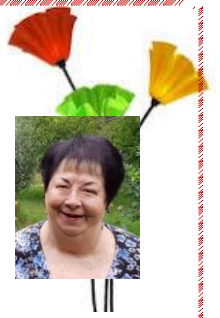
בעקבות הכנסת כתובות רישמיות לכפר הוכן יישום (אפליקציה ביפנית).
ניתן לראות בו את הכתובת של כל דירה – במידה ואכן יש בה כתובת
היישום נכתב למחשב אבל עובד גם בניידים
הקישור ליישום:

<http://d-ellman.com/streets>

בהצלחה – דוד אלמן

משולחן העורכת / שושנה שרקי

רק ליום אחד / שניקה שקד

רק ליום אחד
הייתי רוצה להתחלף עם הנהר
שאדע כמוהו ,
לזרום בלי לשאול כל רגע לאן

רק ליום אחד
הייתי רוצה להתחלף עם הרוח
שאדע כמוה ,
להניע את הדברים כולם

רק ליום אחד
הייתי רוצה להתחלף עם השמש
שאדע כמוה ,
את תפקידי בעולם
רק ליום אחד

